

Pri generálnej audiencii v Aule Pavla VI. Svätý Otec zhrnul úspešnú cestu do Ázie

Svätý Otec počas generálnej audiencie
06/12/2017 15:24

Vatikán 6. decembra – Dnešná generálna audiencia bola prvá po návrate pápeža Františka z apoštolskej cesty v Ázii v dňoch 26. novembra až 2. decembra. Svätý Otec sa pri nej ako zvyčajne poobhliadol za najvýraznejšími momentmi cesty a zhrnul svoje zážitky so stručným zhodnotením.

Pri generálnej audiencii Svätý Otec reagoval na vyostrenie medzinárodného napätia medzi Izraelom a Palestínou v súvislosti s najnovším rozhodnutím USA presunúť svoje veľvyslanectvo z Tel Avivu do Jeruzalema. Pápež František vyslovil naliehavú výzvu, v ktorej pripomenul dôležité mierové poslanie mesta Jeruzalem a potrebu zachovania jeho osobitného „status quo“ ako Svätého mesta troch náboženstiev.

Pútnikov dnes prijal Svätý Otec nie na námestí, ale už v Aule Pavla VI. V Ríme sa neskorá jeseň prejavila na chladnom počasí, keď denné teploty dnes nepresiahli 13 stupňov. Medzi prítomnými ani tentoraz nechýbali Slováci, zastúpení najmä skupinou z Prešova.

V závere audiencie Svätý Otec František pripomenul dnešného svätca sv. Mikuláša, keď sa osobitne obrátil na mladých, na chorých a na mladomanželov týmito slovami:

„Dnes je spomienka sv. Mikuláša z Bari. Drahí mladí, pred všetko ostatné dajte na prvé miesto hľadanie Boha a jeho lásky. Drahí chorí, nech je vám príklad svätých pomocou a útechou vo chvíľach, keď to najviac potrebujete. A vy, drahí mladomanželia, s Božou milosťou denne spevňujte a prehlbujte váš zväzok.“

Pred katechézou zaznelo čítanie z Matúšovho evanjelia:

„Ježiš povedal: «Vy ste soľ zeme. Ak soľ stratí chuť, čím ju osolia? Už nie je na nič, len ju vyhodiť von, aby ju ľudia pošliapali. Vy ste svetlo sveta. Mesto postavené na návrší sa nedá ukryť. Ani lampu nezažnú a nepostavia pod mericu, ale na svietnik, aby svietila všetkým, čo sú v dome. Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach»" (Mt 5,13-16).

Plné znenie príhovoru Svätého Otca

Drahí bratia a sestry, dobrý deň!

Dnes by som chcel hovoriť o *apoštolskej ceste*, ktorú som vykonal v predošlých dňoch v *Mjanmarsku a Bangladéši*. Bol to jeden veľký Boží dar, a preto mu vzdávam vďaky za všetko, osobitne za stretnutia, ktoré som mohol uskutočniť. Obnovujem vyjadrenie mojej vďačnosti autoritám oboch krajín, ako aj ich príslušným biskupom, za všetku prácu na prípravách, ako aj za pohostinnosť venovanú mne a mojím spolupracovníkom. Úprimné „ďakujem“ chcem adresovať mjanmarskému a bangladéšskemu ľudu, ktorí mi ukázali veľkú vieru a prejavili veľkú náklonnosť: ďakujem!

Je to po prvýkrát, čo Petrov nástupca navštívil Mjanmarsko, a stalo sa tak krátko po tom, ako boli nadviazané diplomatické vzťahy medzi touto krajinou a Svätou stolicou.

Aj v tomto prípade som chcel vyjadriť *blízkosť* Krista a jeho Cirkvi ľudu, ktorý trpel z dôvodu konfliktov a útlakov, a ktorý teraz *pomaly kráča smerom k novému stavu slobody a pokoja*. Je to ľud, v ktorom je hlboko zakorenené budhistické náboženstvo so svojimi duchovnými a etickými princípmi a kde sú kresťania prítomní ako malé stádo a kvas Božieho kráľovstva.

Túto živú a horlivú cirkev som mal potešenie utvrdiť vo viere a v jednote pri stretnutí s biskupmi krajiny a pri dvoch eucharistických sláveniach. Prvé sa konalo vo veľkom športovom areáli v centre Rangúnu a evanjelium toho dňa pripomenulo, že prenasledovania kvôli viere v Ježiša sú pre jeho učeníkov niečo normálne, ako príležitosť ku *svedectvu*, kde sa im však „ani vlas z hlavy nestratí“ (porov. Lk 21,12-19).

Druhá svätá omša, posledná aktivita návštevy Mjanmarska, bola venovaná *mladým*: ako *znamenie nádeje* a osobitný dar Panny Márie v katedrále nesúcej jej meno. Na tvárach týchto mladých, plných radosti, som videl budúcnosť Ázie: budúcnosť patriacu nie tomu, kto konštruuje zbrane, ale tomu, kto zasieva bratstvo. Aj naďalej v znamení nádeje som požehnal základné kamene 16 kostolov, seminára a nunciatúry: [spolu] osemnásť!

Okrem katolíckej komunity som mal možnosť stretnúť verejné authority Mjanmarska, povzbudzujúc úsilie o šírenie pokoja v krajine a vyjadrujúc

pevnú nádej, že *všetky rozličné zložky* národa, bez výnimky, budú môcť *spolupracovať pri tomto procese vo vzájomnej úcte*.

V tomto duchu som chcel stretnúť predstaviteľov rozličných náboženských komunit prítomných v krajine. Osobitne najvyššej rade budhistických mníchov som prejavil úctu Cirkvi voči ich starobylej duchovnej tradícii, ako aj dôveru, že *kresťania a budhisti* budú môcť spoločne pomáhať ľuďom milovať Boha a blížneho, odmietajúc akékoľvek násilie a reagujúc na zlo dobrom.

Po Mjanmarsku som sa vydal do *Bangladéša*, kde som ako prvé vzdal úctu mučeníkom boja za nezávislosť, a zároveň aj „Otcovi národa“. Populácia Bangladéša je drvivou väčšinou moslimského náboženstva, a tak moja návšteva – po stopách blahoslaveného Pavla VI. a svätého Jána Pavla II. – predstavovala ďalší krok v *prospech úcty a dialógu medzi kresťanstvom a islamom*.

Verejným predstaviteľom krajiny som pripomenul, že Svätá stolica už od začiatku podporovala vôľu bengálskeho ľudu konštituovať sa ako nezávislý národ, ako aj požiadavku, aby sa v ňom vždy chránila náboženská sloboda. Osobitne som chcel vyjadriť Bangladéšu solidaritu v jeho úsilí pomáhať utečencom Rohingom, masovo prúdiacim na jeho územie, kde už hustota obyvateľstva patrí medzi tie najvyššie na svete.

Svätá omša slávená v jednom historickom parku v Dháke bola obohatená *vysviackou šestnástich kňazov*, a toto bolo jednou z najvýznamnejších a najradostnejších udalostí cesty. V skutku, ako v Bangladéši, tak aj v Mjanmarsku i v ďalších krajinách juhovýchodnej Ázie, vďaka Bohu povolania nechýbajú, sú znamením živých komunit, kde zaznieva hlas Pána, ktorý povoláva nasledovať ho. Zdieľal som túto radosť s *biskupmi Bangladéša* a povzbudil som ich v ich veľkodušnej práci v prospech rodín, chudobných, v prospech vzdelávania, dialógu a sociálneho zmieru. A zdieľal som túto radosť s mnohými *kňazmi, zasvätenými ženami a mužmi* krajiny, ako aj so *seminaristami, novickami a novicmi*, v ktorých som videl ratolesti Cirkvi v tejto zemi.

V Dháke sme prežívali silný moment *medzináboženského a ekumenického dialógu*, ktorý mi dal príležitosť dať dôraz na otvorenosť srdca ako základ pre kultúru stretnutia, harmónie a pokoja. Okrem toho som navštívil „*Dom Matky Terezy*“, kde svätica bývala počas svojich pobytov v tomto meste, a ktorý hostí mnohé siroty a osoby so znevýhodnením. Sestry tam podľa svojej charizmy každý deň žijú modlitbou adorácie a službou chudobnému a trpiacemu Kristovi. A naozaj nikdy na ich perách nechýba úsmev: sú to sestry, ktoré sa mnoho modlia, ktoré slúžia trpiacim, a vždy s úsmevom na perách. Je to jedno krásne svedectvo. Veľmi ďakujem týmto sestričkám.

Posledné podujatie bolo s mladými Bangladéšanmi - bolo bohaté na svedectvá, spevy a tance. Ako skvelo tancujú títo Bangladéšania! Výborne vedia tancovať! Bola to oslava, ktorá ukázala radosť Evanjelia prijatého touto kultúrou; radosť zúrodnená obeťami mnohých misionárov, mnohých katechétov a kresťanských rodičov. Na stretnutí boli prítomní aj mladí

moslimovia, ako aj mladí ďalších náboženstiev – znamenie nádeje pre Bangladéš, pre Áziu a pre celý svet. Ďakujem.
(Preklad: Slovenská redakcia VR) -zk, jb-